

Mihajlo Vasiljević

SEČIVO

IK Zbrka
Stanišić, 2025.

Za sve one koji su osetili manje važnim.

Za sve one koji su patili u tišini.

Za sve one koji su voleli sve osim sebe.

Za sve one koji su se povređivali zbog

bola koji su im drugi naneli.

Za sve one koji su voleli i patili zbog toga.

Za sve one koji ponosno nose svoje ožiljke.

Za sve one koji će se bar malo pronaći u ovoj knjizi.

Za sve one...

Da li ste spremni za Vukovu
i Neveninu priču i na testove
koje im je sudbina spremila?

PRVI DEO

VUK, 6. JANUAR 2016.

Još jedan dosadan, kišni dan. Ko bi rekao da će kiša u januaru padati tri dana bez prestanka? Grad je prepun ljudi koji žure držeći crne, crvene i šarene kišobrane. Niko se ne smeši. Sve je monotono. Kao da nije praznično raspoloženje. Valjda kiša zna da ga ubije. U novčaniku dovoljno novca za kafu i kutiju cigareta. Ulazim u prvi kafić na koji nailazim. Naručujem produženu sa hladnim mlekom. Vadim knjigu iz ranca. Volim ove mirne kafiće u kojima se pušta tiha muzika koja opušta. Čekam kafu da bih zapalio cigaretu. Konobar mi donosi kafu i času vode. Plaćam odmah.

Palim cigaretu i uzimam gutljaj kafe. U kafiću ima svega šest osoba ako se izuzme osoblje. Jedan stariji par, po mojoj proceni imaju oko četrdeset godina, jedan par tinejdžera, jedna devojka koja sedi u samom ćošku čitajući knjigu i ja. Ta devojka nosi sivi džemper i ima zavezanu pundu. Gricka nokte dok čita knjigu. Vidi se da je izgubljena u svetu o kojem čita. Braon kosa i plave oči, ako dobro vidim. Gasim cigaretu i uzimam još jedan gutljaj kafe. Otvaram knjigu i počinjem da čitam. Postao sam zaluđen knjigama Čarlsa Bukowskog. U poslednje vreme čitam samo njegove knjige.

Pročitao sam nekih trideset strana. Dižem pogled sa knjige i shvatam da su dva para koja su se nalazila u kafiću otišla. Došle su neke dve devojke. Ona devojka sa pundom je ostala u ćošku, čitajući knjigu. Više ne gricka nokte. Vidim da se ispred nje nalazi nova šolja kafe. Zanima me šta čita. Možda je i ona pročitala neku knjigu Bukowskog.

Moram do toaleta. Da bih došao do toaleta, moram da prođem pored nje. Drago mi je zbog toga. Videću je izbliza.

Možda ću uspeti da vidim koju knjigu čita. Ustajem i krećem laganim koracima. Bio sam u pravu, oči su joj plave. Ne uspevam da vidim naslov knjige koju čita, ali vidim da je još lepša izbliza.

Dok sam se vraćao za sto, nadao sam se da će podignuti pogled sa knjige i pogledati u mene. To se nije desilo. Uzaludno sam se nadao. Ne znam zašto, ali želim da joj saznam ime. Deluje mi jako simpatično. Podseća me na one devojkje čije slike viđam na Tumblr-u.

Nastavljam sa čitanjem. Pročitao sam još četrdeset strana. Još samo nekoliko strana i stigao sam do polovine knjige. Ona je i dalje tu. Čita. Ne moram u toalet, a ipak ustajem. Nadam se da će me ovaj put pogledati.

Uzalud. Nije me pogledala. Gledam se u ogledalo. Podočnjaci do pola lica. Sinoć sam ostao budan do kasno. Zato danas i izgledam kao da nisam spavao danima. Pa i nisam. Danima jurim, a ne uradim ništa. U stanju sam da sedim nekoliko sati ispred laptopa pokušavajući da napišem nešto. Na kraju samo obrišem sve što napišem.

Izlazim iz toaleta. Nema je. Gledam ka vratima. Upravo je izašla. Sasvim slučajno vraćam pogled na njen sto i vidim indeks. Brzo ga uzimam sa stola i otvaram. Njena slika. To je ona. Zove se Nevena. Istrčavam iz kafića i pokušavam da je pronađem, ali je ne vidim nigde. Vraćam se u kafić i uzimam svoje stvari. Pronaći ću je na Fejsu. Možda je ovo neki znak. Možda je bilo suđeno da zaboravi indeks, da ga ja pronađem i da se upoznamo.

Stižem u stan. Palim laptop i ulazim na Fejs. Kucam ime i prezime. Prva osoba koja mi iskače je ona. Nekoliko zajedničkih prijatelja. Neki nebitni ljudi koje znam iz grada. Bar nešto. Kucam joj poruku.

„Nevena, danas smo bili u istom kafiću. Ostavila si svoj indeks na stolu. Pokušao sam da te stignem kad si izašla, ali te

nisam uspeo pronaći. Javi mi se kad pročitaš ovo pa da mogu da ti ga donesem.”

Poruka poslata. Da li da joj pošaljem zahtev ili ne? Ne znam. Možda je za sad bolje da to ne učinim. Ipak se ne znamo. S obzirom na to da sinoć nisam spavao koliko je trebalo, vreme je da sad malo odspavam.

Budim se. Čeka me Nevenina poruka.

„Jaoj, hvala ti. Već sam se uspaničila. Vratila sam se u kafic i nisam uspela da ga nađem. Kada se možemo videti?”

„Slobodan sam sad, pa ako si ti slobodna, možemo se naći u onom kafiću.”

Ne znam šta me privlači kod nje. Nije najlepša devojka koju sam video, nit najzgodnija. Čak su mi se uvek više dopdale plavuše od brineta.

„Može. Vidimo se onda tamo za pola sata. OK?”, odgovorila je.

Stigao sam ranije. Sedim za istim onim stolom za kojim je ona sedela kada sam je video prvi put. Ne naručujem ništa, sačekacu je. Palim cigaretu. Nervoza me hvata. Želim da ostavim dobar utisak. Želim da joj se svidim. Vidim kroz prozor da prilazi kafiću. Ulazi. Kosa zavezana u punđu. Oko vrata crni šal. Nosi crne pantalone i crni kaput. Ispod toga bordo džemper. Sada mi je još lepša nego prethodni put. Mašem joj. Prilazi i pruža mi ruku.

„Ćao. Nevena, iako si to već znao.”

„Vuk, iako si i ti već znala.”

Smeši se. Seda. Prilazi nam konobar. Ja naručujem produženu sa hladnim mlekom, a ona nes sa šlagom. Prelepa je. Prelepe tamnoplave oči, kao nebo pre kiše. Mogao bih da se izgubim u tim očima.

„Spasio si me. Ne mogu ti opisati koliko mi je laknulo kada sam dobila tvoju poruku. Hvala ti.”

„Nema na čemu, Nevena.”

Konobar nam donosi kafe. Za početak vlada neprijatna tišina. Odlučujem da ugušim tu tišinu.

„Šta studiraš? Samo sam video ime u indeksu, nisam hteo da listam.”

„Studiram književnost. Da li ti ideš na faks?”

„Ne. Shvatio sam da to ipak nije za mene, iako volim književnost. Jedno vreme sam čak razmišljao da je upišem, ali sam odustao. Da nisam odustao, možda bismo sad bili kolege.”

„Možda. A čime se baviš inače? Radiš li negde?”

„Pa, bavim se pisanjem. Ne radim nigde, tražim posao. Objavio sam prvu knjigu i trenutno radim na drugoj. Tačnije, pokušavam da radim. Nisam ništa napisao više od mesec dana, imam blokadu.”

„Stvarno? Pa je l' možeš nekako da se rešiš te blokade?”

„Da. Pokušavam, ali ne ide. Proći će sama od sebe.”

„Lepo. Proći će blokada, mora proći. A o čemu pišeš?”

„Nadam se da će proći uskoro. Najviše pišem o ljubavi. Ljubav je glavni motiv u knjizi, ali provlači se još nekoliko tema.”

„Aha. Izmišljeni likovi ili autobiografija?”

Smeje se. Oh, kako je lepa dok se smeje.

„Izmišljeni. Ne volim baš da pišem o sebi. Zapravo, pišem o sebi, ali ne delim to sa drugima.”

„Dobro. Bitno je da pišeš.”

Gledam na sat. Prošlo je već dva sata od momenta kad sam ušao u ovaj kafić. Nevena je u toaletu. Ne mogu da verujem koliko je lepa. Nije najlepša devojka koju sam video, ali zrači nekom lepotom. Ne mislim samo na izgled. Obrazovana je, razumna. Ima nešto drugačije u sebi. Ne mogu reći da je povučena, a ni previše komunikativna. Sviđa mi se kako po-

nekad spusti glavu i pogleda me ispod obrva. Kao da se stidi. Ima nešto u vezi s njom što ne mogu da razumem. Drugačija je.

„Izvini, ali ja stvarno moram da idem. Idem na večeru kod mame, pa na rođendan.”

„OK. Opušteno.”

„Bilo mi je lepo, ne pantim kad sam se ovako ispričala sa nekim. Mogli bismo ponoviti ovo nekad.”

„Naravno, ja sam za. Idem samo do toaleta. Sačekaj me.”

„OK.”

Vraćam se. Stoji kod vrata. Uzimam jaknu i prilazim da platim konobaru. Kaže da je već plaćeno, platila je devojka sa kojom sam bio. Nikad mi devojka nije platila piće, pa neće ni sad.

„Nevena, stvarno je glupo što si platila moju kafu.”

Hoću da izvadim novac iz novčanika, ali ona mi rukom gura novčanik.

„Našao si moj indeks. Pronašao me i vratio mi ga. Mogu bar da ti platim jednu kafu!”

„Ali...”

„Nema ali. Stvarno se ne moraš opterećivati. Ako će ti biti lakše, sledeći put ćeš ti meni platiti kafu.”

„E, tako može.”

Izlazim iz kafića. Pružam joj ruku, ali me ona grli. Miriše prelepo. Osetio sam njen parfem još kad je zakoračila u kafić.

„Vidimo se. Javi se za kafu.”

„Hoću, hoću. Lepo se provedi večeras.”

„Hvala ti. Čao.”

Oh, Bože. Već mi nedostaje, iako smo se rastali pre tridesetak sekundi. Sviđa mi se njena punđa, njen bordo džemper koji joj je za dva broja velik. Sviđa mi se način na koji se smeje i sramežljivo me gleda ispod obrva. Sviđa mi se njen karakter. Sviđa mi se to što oboje volimo Bukowskog. Sviđa mi se to što

mi se neko sviđa posle dužeg vremena. Ali mi je smešno što se odmah ponašam kao zatreskani tinejdžer.

Da li je uopšte moguće da nam neko toliko okupira misli posle svega nekoliko sati? Izgleda da jeste.

Stižem u stan. Uključujem ringlu i stavljam džezvu sa vodom na nju. Kuvam sebi čaj, jer mislim da ću se isprovraćati ako popijem još jednu kafu. Palim laptop i počinjem da pišem. Probudila je neku inspiraciju u meni.

Ne verujem u ljubav na prvi pogled. Ne verujem u srodne duše. Ne verujem da u životu imamo samo jednu osobu koja je prava za nas. Ima više pravih. Samo što ljubav nekad nije dovoljna da opstane. Nije jača od vremena, od razlike u godinama, od daljine... Neke ljubavi puknu zbog svoje veličine. Neke su toliko male da kad puknu ne prave buku. Ali verujem u to da ponekad prepoznaš dobrotu u očima. Da se osećaš povezano s nekom osobom na tren, iako je ne znaš. Lako se zaljubim, priznajem. Ali ne toliko često. Možda tako deluje, ali nije sve onako kako izgleda. Samo sam dva puta bio zaljubljen, onako ludački. Sve ostalo je bilo projektovanje zaljubljenosti. I to kako bih okupirao misli nekom osobom. Zavaraš druge lako, sebe još lakše, a ne znaš ni sam zašto to radiš. Možda deluje smešno, ali da se zaljubiš u nekoga ne treba dugo. Potrebno je dvadeset (jedan) dana da se stekne navika. Da se zaljubiš još manje. Samo što je razlika u tome koji je to stepen zaljubljenosti i koliko će trajati. Sviđa mi se neko sad. Koliko smešno to zvuči. Sviđa mi se neko koga zapravo ne poznajem, ali tako je. Naučno je dokazano da je prilikom upoznavanja, potrebno samo pet sekundi da shvatimo da li nam se osoba dopada ili ne. Možda malo više od pet sekundi, ali nekad jednostavno znaš. Ni sam ne znaš kako i zašto je to tako, ali tako je. Ponavljam, sviđa mi se neko. Možda opet bude ista priča, iste uloge, ali drugi akteri. Možda se njoj sviđa neko drugi. Možda bude malo promenjen tekst, a suština

predstave ostane ista. Neke priče počinju nakon spuštenih zavesa. Neki snovi se sanjaju budni, a neke želje se ne ostvaruju na vreme. Ostvare se one, pre ili kasnije. Ova predstava tek počinje. Prvi čin je završen. Drugi počinje. Možda baš sad glumci odlučie da improvizuju. Da promene tekst. Da šokiraju publiku. Možda baš ova predstava bude premijera neke druge drame, dosad neizvođene u mom životu. Možda. Videćemo.

Sedim na krevetu sa šoljom čaja u jednoj ruci i cigaretom u drugoj. Upravo sam drugi put pročitao ovo što sam malopre napisao. Nije mi jasno šta je to ona probudila u meni. Možda nije posebna. Možda je kao sve druge devojke. A možda nije. Ima nečeg u njoj. Nečeg što me tera da je bolje upoznam.

VUK, 8. JANUAR 2016.

Videli smo se pre dva dana. Ona je od tada neprestano u mojim mislima. Svuda je ima. Razmišljam o njoj stalno. Dok pijem kafu, dok se tuširam, dok šetam do prodavnice da kupim hleb i cigarete. Dok pokušavam da radim na drugoj knjizi. Uvek je tu negde. Proveo sam jedno popodne sa njom i već je uspela da se uvuče u moje misli. Kao da je oduvek tu. Kao da je znam otkad znam za sebe. Zanima me šta sad radi. Da li je ustala? Da li je popila svoju jutarnju kafu? Palim laptop. Ulazim na fejs. Onlajn je. Znači, budna je. Javiti se ili ne, pitanje je sad. Klik. Otvoreno ćaskanje s njom. Kako da joj se javim? Šta da napišem? Da li da je pitam kako se provela na rođendanu?

„Hej. Srećan Božić. Kako je bilo na rođendanu? ☺”

Poruka otkucana. Ali nije poslata. U međuvremenu se odjavila. Da li je ovo bio neki znak ili samo slučajnost? Da li mi ovo sudbina govori da ne pokušavam ništa? Ne znam. Možda treba da pratim znakove. A možda znakova uopšte nema.

Is pijam kafu u tišini. Neću da razmišljam o njoj. Pravim planove za ovaj stan. Možda napravim neki razmeštaj. Ogromni

ormar mi zauzima previše prostora. Pomeriću ga na mesto pored. Na njegovo mesto će doći radni sto i polica za knjige koju ću staviti iznad stola. A možda bi se njoj više svidelo ovako. Zašto uopšte razmišljam o njoj? Ne vredi. Ne mogu da skrenem misli. O čemu god da razmišljam ili šta god počnem da radim, uvek se vratim na nju. Ona je prisutna tu, u mojim mislima.

Oblačim se. Moram do prodavnice. Izlazim iz zgrade zamišljen. Hodam ulicom kao muva bez glave. Ne gledam oko sebe. Osećam kako sam udario u nešto. Nekoga.

„Nevena? Da li je moguće da si to ti?”

Je l' ovo neki znak? Mora da jeste. Nemoguće da je samo slučajnost. Od svih ljudi u ovom gradu da se sudarimo nas dvoje?! Novi Sad ima preko trista hiljada stanovnika, a ja sam se baš sa njom sudario.

„Moguće je. Baš sam te se danas setila.”

„A je l'?”

„Da. Setila sam se da si rekao da si napisao knjigu, ali zaboravila sam da te pitam da li je ima u prodaji i kako bih mogla da je kupim. Baš bih volela da je pročitam.”

„Ima je u prodaji. Ali ti je nećeš kupiti, pokloniću ti je.”

„Vuče, kupiću je.”

„Jesi uvek tako tvrdoglava?”

„Je l' se uvek sudaraš s devojkama na ulici?”

„Znači, jesi.”

„Jesam.”

Smeje se. Izluđuje me. Svaki put kad se njene usne razvuku u osmeh, ja dobijem želju da je poljubim, ali ipak ništa ne preduzimam povodom toga.

„Kad ću moći da kupim tvoju knjigu?”

Hoće da njena bude poslednja. Puštam je da vodi u svojoj igri.

„Danas popodne. Ne zanima me da li si slobodna ili ne. Ponuda važi samo danas.”

Smešim se. Smeši se.

„OK, gospodine. Biću slobodna. Memoriši moj broj da se čujemo kasnije.”

„Inače, srećan Božić.”

„Hvala, takođe. I zaboravila sam koji je dan.”

Memorišem broj. Zovem je da joj ostane moj broj. Grlim me. Pozdravljamo se. Nije mi ovo trebalo. Osećao sam se kao ludak. Znam je tako kratko, a već sam postao lud za njom. Preterujem. Dugo mi se nije niko sviđao, pa preuveličavam ovo. Vuče, spusti se na zemlju i saberi se.

Vraćam se u stan. Uzeo sam sve što mi je bilo potrebno. Šaljem joj poruku.

„Da nam ne bude svaki susret u istom kafiću, mogli bismo da se prošetamo malo centrom. Šta kažeš na to?”

„Može. A gde ćeš me tačno čekati?”

„Može kod katedrale?”

„Može. Kad da budem tamo?”

„U 14.00.”

„Važi, vidimo se.”

„Vidimo se.”

Uzimam knjigu sa police. Na prvu stranicu ispisujem posvetu.

Nadam se da ćeš uživati u ovoj knjizi. Drago mi je što smo se upoznali i jako si mi draga. Samo se nadam da ovu knjigu nećeš izgubiti kao što si izgubila indeks.

Idem prema katedrali. Dlanovi mi se znoje. Poslednji put sam bio ovoliko nervozan za promociju svoje prve knjige. Uglavnom sam staložen, ali sad... sve sam, samo ne staložen. Čak mi se i ruke tresu. Ne znam čega se bojim.